

A szegény asszony szíve

*A*hol volt, hol nem volt: volt egyszer egy szegény, istenfélő, kegyes asszony. Ez a szegény asszony elindult búcsúra, a bisztricei Szűz Máriához. Ment, mendegélt, hegyeken-völgyeken által, s rengeteg erdőbe ért. Hát amint mendegélne a rengeteg erdőben, elejébe áll egy sereg haramia.

- Hová, hová? - kérdezte a haramiák vezére.

- Búcsúra megyek, a bisztricei Szűz Máriához - felelt a szegény asszony.

- Ide a pénzedet! - rivallt rá a haramiák vezére.

- Nincs nekem pénzem - mondotta a szegény asszony -, ugyan honnét volna?

De a haramiák nem hittek a szegény asszony szavának, leszedték a hátáról a cókókját, kioldozták, összevissza turkálták, hanem pénzt csakugyan nem találtak nála.

Szörnyen megharagudtak a haramiák, hogy hiába állították meg a szegény asszonyt, s a vezérük rákiáltott:

- Hát aztán mit viszel a bisztricei Szűz Máriának, ha nincs pénzed?!

- Ó, Istenem - mondotta az asszony szelíden, kegyesen - a szívemet! Jobban örvend annak Szűz Mária, mint a pénznek.

- No jó, hát vidd a szívedet, s add is át neki! - kacagott a haramiák vezére, s abban a pillanatban a késével fölhasította a szegény asszony mellét, a szívét kivette, s a tenyerébe tette.

A szegény asszony nem sírt, nem jajgatott, csöndesen ment, vitte tovább a szívét a tenyerén, s íme, amint Bisztrice határába ért, a harangok húzatlan megszólaltak, s mert hogy ebben csudát láttak a népek, elindultak mind Bisztriceből, ki a határra. Elöl mentek a papok, utánok a népek, zászlókkal, szent énekeket énekelvén. Hát csakugyan jött szembe a szegény asszony, hozta tenyerén a szívét.

Ott körülvették a népek, s elkísérték a szegény asszonyt a templomba. És ő letérdelt Szűz Mária képe előtt, s imádkozott. Szűz Mária szeretettel tekintett le rá, s míg a szegény asszony egy üdvözlégyet elmondott, nyoma sem látszott a sebnek a szegény asszony mellén.